

Svědectví: 25. Znovu najít přijetí ve sboru po duchovním traumatu

Církev ztratí své svědectví a relevanci, pokud budeme pokračovat v církevní „show“ toho, že máme všechno v pořádku, a přitom ignorujeme bolest a trauma, které si každý z nás – členové sboru, kazatelé a bližní – přináší do prostoru bohoslužeb.

Svědectví

Znovu najít přijetí ve sboru po duchovním traumatu

Když jsem vyrůstala, sbor pro mě byl vždy bezpečným místem. Celý život jsem vyrůstala ve stejném maloměstském sboru a hodně našeho života se točilo kolem sboru.

Neděle byly vyplněny nedělní školou a oblíbeným večerním modlitebním setkáním, zatímco středy byly pro misijní skupiny a sbor. Náš sbor se cítil jako vesnice, rodina, která mě vychovávala vedle mé původní rodiny.

Když jsem byla teenagerka, mohlo to být občas dusivé. Milované postarší dámy ze sboru měly průběžný komentář k mému životu; z pozice lásky často vyjadřovali své názory na mé životní volby – pozitivní i negativní. Celkově byl můj sbor bezpečným, láskyplným a pečujícím místem.

Rychle vpřed do dospělosti. Můj manžel a já jsme zažili značnou bolest a těžkosti ve sboru, kde jsme sloužili. Nyní jsem si uvědomila, že jsme zažili duchovní trauma; je to uvědomění, které bylo pro mě těžké přijmout.

Všechno, co pro mě sbor znamenal, se náhle změnilo. Sbor už nebyl bezpečným místem. Už jsem si nebyla jistá, že jsem povolána do toho sboru nebo že do něj vůbec chci být povolána.

Protože se tak velká část mého života soustředila kolem sboru, měla jsem pocit, jako by se během této zkušenosti ztratila část mé identity, v dobrém i ve zlém. Byla to hluboce bolestivá zkušenost plná smutku, hněvu a zmatku.

Nakonec jsme náš sbor opustili. Byli jsme nuceni obětovat své pozice, formální i neformální, v rámci komunity, abychom udrželi pokoj ve sboru.

Přestěhovali jsme se zpět do Waco a po několika měsících jsme začali občas navštěvovat sbory. Byla to zajímavá zkušenost sedět v zadní řadě a zároveň se bát, že si k nám lidé přijdou promluvit, a zároveň hluboce toužit po tom, aby nás lidé přivítali.

Bylo zvláštní být ve sborových budovách, které byly tak známé a plné bezpečných a hřejivých vzpomínek; přesto díky duchovnímu traumatu, které jsem zažila v jednom sboru, byly všechny známé bohoslužebné prostory cizí, chladné a děsivé.

Připadalo mi, jako bychom měli na sobě šarlatové znamení hanby kvůli naší zkušenosti se sborem, který jsme hluboce milovali, ale také nám způsobil hlubokou bolest. Myšlenka „patříčnosti“ k nějakému sboru nám připadala tak vzdálená kvůli traumatu, které jsme zažili.

Během následujících několika dlouhých a těžkých let moje hlava neustále říkala mému srdci: „Patříš sem.“ Když jsme se připravovali na narození našeho prvního dítěte, byli jsme osamělí a neměli jsme s nikým hluboký vztah. Sbor, který jsme navštívili, se nám však otevřel.

„Byli jsme osamělí a neměli jsme s nikým hluboký vztah. Sbor, který jsme navštívili, se nám však otevřel.“

Když jsme byli v přechodném období a nečekaně nezaměstnaní, znovu se nám tento sbor otevřel.

Když jsme se překonali, abychom se tam ukázali, posadili se do zadní lavice a pomalu jsme se dokázali zdržet se dost dlouho na to, aby nás lidé mohli přivítat, začaly padat zdi hanby, které mě i mého manžela obklopovaly. To šarlatové znamení, které jsem cítila, že je vypálené na mé hrudi, se konečně začalo hojit.

Nakonec, protože nás tento sbor miloval hmatatelným způsobem, který si jsme si nezasloužili, začali jsme toužit znovu poskytovat stejný druh lásky a služby druhým. Shromáždění se do nás vlilo a díky tomu jsme nakonec byli schopni vlít se do dalších lidí.

Tato zkušenost mě učinila empatičtější a více naladěnou na každého, kdo v neděli vstupuje do prostoru bohoslužby – virtuálně a/nebo osobně. Všichni jsme lidé; proto si všichni do hodiny bohoslužby něco přinášíme.

Každý zažívá nejistotu a obavy. Každý zažívá hluboká, temná tajemství hanby, která mohou zatemnit naši schopnost být svobodně přítomni a žít podle toho, kým jsme byli stvořeni. Každý zažívá stres a napětí.

Profesorka a autorka [Kate Bowler](#) končí své každodenní postní pobožnosti na Instagramu slovy: „Doufám, že budete mít krásný a hrozný den.“ Tuto modlitbu naprosto miluji a vždy mi připomíná, že naše posvátné, obyčejné dny jsou plné krásných i hrozných zážitků. Jsme obojí, krásní a hrozní každou hodinu každého dne, protože jsme lidé.

„Jsme obojí, krásní a hrozní každou hodinu každého dne, protože jsme lidé.“

Co kdyby úvodní slova bohoslužby v každém z našich sborů říkala: „Jsme rádi, že jsi dnes přivedl své krásné, hrozné já k bohoslužbě“? Poskytlo by nám to prostor k tomu, abychom byli při bohoslužbě autentičtější člověkem?

Mohla by tato změna formulace pomalu proniknout do kultury sboru? Mohlo by to povzbudit, aby se ty zdi hanby, sebespravedlnosti, nejistoty a strachu sesypaly a uvolnily prostor pro bolest ve mně, abych viděla bolest ve vás?

Ještě více možná *vidíme* bolest jeden v druhém, ale naše krásné zdi nám brání udělat další krok k těžké práci budování mostů ode zdi ke zdi, což nám umožní vstoupit do krásných a strašných životů toho druhého.

Obávám se, že církev ztratí své svědectví a relevanci, pokud budeme pokračovat v církevní „show“ toho, že máme všechno v pořádku, a přitom ignorujeme bolest a trauma, které si každý z nás – členové sboru, kazatelé a bližní – přináší do prostoru bohoslužeb.

MALLORY HOMEYER HERRIDGE

[Baptist News Global](#)

Mallory Herridge

Mallory Herridge

Mallory Homeyer Herridge působí jako asistentka ředitele v [Centre for Church and Community Impact](#) na Baylor University Diana R. Garland School of Social Work ve Waco, Texas.

-van-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Síť víry](#)